

[Forsvarsministeren.]

anse for nødvendigt; at man i det hele taget maa afpasse Styrke og andet af denne Art i Forhold til de foreliggende Opgaver, er jeg enig med det ærede Medlem i. Men jeg peger blot paa, at vi staar paa dette Omraade i en fuldkommen unormal Overgangstid, og først naar vi bliver færdig med den nye Forsvarskommissions Arbejde, bliver det muligt paa Baggrund af alle de Erfaringer, vi kan faa baade paa det ene og det andet Omraade, at fastlægge Rammerne for og Indholdet af den nye Ordning for Hær, Marine og Luftvaaben.

Jeg kan ogsaa give det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard Ret i, at man i 1945 paa Grund af de særegne Forhold og den hovedkulds Maade, hvorpaa vi skulde træde i Aktion med Hensyn til at bevogte vort eget Land — som jeg sagde, jeg tror ved Finanslovens første Behandling —, paa Grund af Opgavernes Pludselighed maatte staa over for dette, at der fandt en vis Forcering af Uddannelsen Sted, en Forcering, som ikke rigtig stod i Forhold til de Hjælpekilder, som vi skulde bygge paa. Vi havde ikke tilstrækkeligt af Uniformer, vi havde ikke tilstrækkeligt Uddannelsesmateriel. Jeg bebrejder slet ikke den tidligere Forsvarsminister noget i saa Henseende, idet man maatte bygge paa den Forudsætning, som alle maatte bygge paa dengang, at det Materiel, der skulde komme til Landet, kom i rette Tid. Det gjorde det altsaa ikke, idet de Leverancer, der var lovet os, navnlig fra engelsk Side, kom frem paa et meget sent Tidspunkt, og derfor er man altsaa kommet til at staa over for den beklagelige Kendsgerning, at Kapaciteten af de militære Værn i Begyndelsen, da de satte ind, ikke helt svarede til de Krav, man blev stillet over for.

Maa jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om Materiellet til den eventuelle Division til Tyskland sige, som jeg har sagt ogsaa tidligere, at om hele dette Spørgsmaal føres der fortsat Forhandlinger, idet den Forudsætning, som jeg gaar ud fra ved Ordningen af dette Spørgsmaal, er, at Materiellet og Udgiften til Materiellet maa være de danske Finanser uvedkommende. Det Synspunkt maa man, mener jeg, ud fra mange Grunde hævde under de Forhandlinger, der finder Sted. Det er da ogsaa det Synspunkt, der er blevet hævdet. Hvor langt vi kan gennemføre det, maa de kommende Begivenheder vise.

Det ærede Medlem Hr. Norlev omtalte Spørgsmaalet om en vis Hensyntagen til de indkaldte, som var Landmænd, nu i Anled-

ning af Foraarsarbejdet, navnlig Saatiden, og senere, naar Høsttiden kommer. Det ærede Medlem ved maaske ikke, men saa kan jeg sige det nu, at der er allerede paa flere forskellige Maader af den militære Forvaltning taget Hensyn til disse Forhold. Det er sket, idet man uden Opfordring fra nogen Side, men paa eget Initiativ, har ordnet det saaledes med Hjemsendelsen af det Mandskab, der kom ind i Fjor Sommer, og Indkaldelsen af den nye Styrke, der skulde ind den 21. Maj, at der i denne Foraarstid stilles saa meget disponibelt Mandskab til Raadighed for Erhvervslivet og navnlig da for Landbruget som overhovedet muligt. Den Styrke, der oprindeligt skulde sendes hjem den 30. April, andrager vel en 7 000—8 000 Mand, og den bliver ikke hjemsendt den 30. April, men den 16. April, det vil sige, at man i den ene Ende vinder to Uger for disse 8 000 Mand. Og de ca. 10 000 Mand, tror jeg det er, som skulde møde den 21. Maj, vil først blive indkaldt den 1. Juni, hvorved man i den anden Ende for de 10 000 altsaa vinder op mod en halv Snes Dage. Det vil sige, at man af hele Styrken, saavel den, der skal hjemsendes, som den, der skal indkaldes, har 18 000 Mand til Raadighed i 6 Uger, medens man, hvis vi ikke havde ændret det fra Krigsministeriets Side, kun havde haft 18 000 Mand til Raadighed i 3 Uger. Jeg mener derfor, at der er taget Hensyn til de nævnte Forhold, men jeg kan yderligere sige, at det netop i disse Dage er under Overvejelse, om ikke de indkaldte, som selv ejer eller har forpagtet Ejendom eller i det hele er knyttet til Landbruget som selvstændige Ejere, i denne Foraarstid kunde faa en rimelig og en rundelig Saatidsorlov. Hvordan det saa skal ordnes senere hen, naar Høsten skal bringes i Lade, kan vi drøfte til sin Tid, men Hovedsynspunktet ved disse Forholds Ordning er dette, at man, saa langt en forsvarlig Uddannelse gør det muligt, altid maa vise et rimeligt Hensyn til det praktiske Erhvervs- liv i Forventning om, at man saa ogsaa vil møde en rimelig Forstaaelse af de naturlige Opgaver, der nu engang er henlagt til de danske Værn.

Jeg vil gerne paa Foranledning af de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft fremsatte, sige, at ihvorvel vi har store Styrker inde i Øjeblikket, maa man ikke deraf, hverken i det høje Ting eller i Offentligheden, lade sig forlede til at tro, at vi med Hensyn til militært Beredskab er saa meget bedre stillet, hvad Effektiviteten angaar, end vi var under andre Forhold, da vi havde mindre Mand-